

GUST ROMIJN

1922-2010

door Rob Schmidt

Hij wilde kunstenaar zijn, maar werd Gust Romijn

Kunstenaar Piero Manzoni wilde de dikste man ter wereld worden. Hij kroop de trap op naar het appartement van Gust Romijn en kon nog maar net door de deur. De kunstenaars werden vrienden tijdens een ontmoeting in Rotterdam waar Manzoni een tentoonstelling kreeg. Het was de laatste keer dat ze elkaar zouden zien. Na een geweldig feest toog een vermoeide Manzoni in één ruk terug naar Milaan. Het was een wonder dat hij nog in zijn kleine flatje paste. Doodziek stortte hij thuis in. Een gescheurde lever maakte een eind aan zijn leven.

Ik leerde Gust Romijn kennen als docent aan de Academie van Beeldende Kunsten te Rotterdam. Hij droeg een paars overhemd, een luipaardvestje en had een grote bos rood haar. Ik had een gestreken broek met vouw, een getailleerde regenjas en droeg autohandschoenen. Al snel raakten we bevriend. Het was de tijd van Pierre Janssen. Hij veroorzaakte een orkaan op de academie en stuwde de afdeling beeldhouwen naar een nieuwe tijd. Het was ook de tijd van de conceptuele kunst. En beeldhouwen was voortaan ruimte-

lijke vormgeving en ideeënontwikkeling. Gust schilderde een RET-tram geheel wit en zette met zwart alle maten van deuren, ramen, hoogtes en breedtes op de buitenkant.

Conceptuele kunst bleek niet zijn meest productieve periode. Romijn moest werken met materiaal: met verf en doek, met ijzer, metaal en brons. Samenwerking met architecten –zoals bij De Doelen– resulteerde in werken als de negen oranje ‘dobbers’, geplaatst bij de zij-ingang. Ik heb ze later nog witgeschilderd. Helaas verdween het werk tijdens de renovatie van het gebouw.

Tijdens een opruiming van zijn atelier, een boerderij in Oud-Charlois, zag ik een bundel samengeknoopte schilderijen hangen, hoog in de nok. ‘En wat is dat’, vroeg ik, ‘moeten die weg?’. ‘Nee, nee’, antwoordde Gust, ‘dat is mijn pensioen’. Die bundel abstract-expressionistische schilderijen werd na zijn pensionering vanuit Duitsland door een helikopter opgehaald en vervolgens door een Duitse galerie voor veel geld verkocht. Voor heel veel geld.

Gust deed alles groot, groter, grootst. Als hij wilde gaan zeilen, kocht hij niet één boot, maar meteen twee zeilboten. Hij had niet één Citroën DS, maar twee, waaronder een